

misk Forringelse af deres Stilling, selv at bære Pensionsbyrden; der vilde hertil ikke blot udkræves en varig Forhøjelse af Lønningerne, saaledes at disse kom til at inkludere Præmier til Alderdoms- og Enkeforsørgelse, men ogsaa en Erstatning eller Efterbetaling en Gang for alle til nuværende Tjenestemænd for den allerede forløbne Tjenestetid. Der vilde hertil udkræves meget store Beløb fra Statskassen — de af Direktøren for Statsanstalten for Livsforsikring, Dr. phil. L. Iversen for Kommissionen fremsatte Oplysninger, der er gengivne som Bilag, indeholder den nærmere Paavisning heraf — og netop i en Situation, hvor det er givet, at Statens Udgifter til Lønninger vil stige stærkt, fordi hele Lønningsniveauet kræver en Forhøjelse, vilde et saadant yderligere Krav vanskeligt lade sig gennemføre.

Hvad angaar Statstjenestemændenes Særstilling med Hensyn til Pension, er denne langt mindre udpræget nu end før, idet Kommunerne og efterhaanden ogsaa mange private Arbejdsgivere (Aktieselskaber, Foreninger, o. m. a.) er kommen ind paa enten at pensionere deres Funktionærer efter Statens Mønster eller at yde Bidrag til Pensionsinstitutter for Funktionærerne. Den almindelige Alderdomsforsørgelse, som Staten siden 1891 har givet alle værdige, trængende Borgere Adgang til, maa ligeledes siges at have bidraget til at udjævne Forskellen, og Statens Omkostninger ved Pensioneringen er saa i nogen Grad kun en anden Form for den Alderdomsforsørgelse, som Tjenestemændene ellers, lige som alle andre, vilde have Krav paa.

Endelig bør man ved Bedømmelsen af Pensionsvæsenet ikke undervurdere den Betydning, som dette har til at fæstne Forholdet mellem Staten og dens Tjenestemænd, hvorfor Tendensen i Lovgivningen ogsaa stadig er gaaet i Retning af at udvide Pensioneringen til stadig videre Kredse af Tjenestemænd; man er derved, i samme Grad som Pensionsvæsenet er udvidet, kommet bort fra det baade for Staten og Tjene-

stemændene mindre tiltalende Understøttelsesvæsen.

Medens Kommissionen saaledes ikke har fundet Anledning til at gøre nogen Forandring i de bestaaende Forhold med Hensyn til Pensionsvæsenets principielle Opretholdelse, har der været Enighed om, at *den bestaaende Pensionslovgivning bør ændres*, nemlig saaledes, at den bliver mere ensartet og overskuelig, end det nu er Tilfældet.

I det af Departementschef Hansen holdte Foredrag er det paaapeget, at som Følge af, at der i Tilknytning til de to oprindelige Hovedlove af 5. Januar 1851 og 24. Februar 1858 i Aarenes Løb er givet en Række Pensionsbestemmelser af højst forskellig Art for de forskellige Grupper af Tjenestemænd i ca. 70 forskellige Love, er det bestaaende Pensionsvæsen i høj Grad præget af Uensartethed. I Rigsdagssamlingen 1913—14 blev der forelagt Rigsdagen et Forslag til Lov om Nedsættelse af en Kommission angaaende Statens Pensionsvæsen for gennem Kodifikation at tilvejebringe Overskuelighed og Ensartethed i Pensionsvæsenet. Det nævnte Lovforslag blev imidlertid ikke fremmet, og Lønningskommissionen har derfor sat det som sin Opgave ved Udarbejdelsen af nye Pensionsbestemmelser at *kodificere det spredte, meget omfattende Lovstof* for dette Omraade. I det Afsnit om Pensionsbestemmelser, som Kommissionen afgiver Forslag om, er der givet Pensioneringsregler, som erstatter alle de nu bestaaende Pensionsregler for Tjenestemænd, og disse bestaaende Pensionsregler foreslaas derfor at skulle bortfalde. Tilbage bliver der af særlige Pensionsbestemmelser i Lovgivningen kun Lovene af 1907 om Pension for Hærens og Søværnets civile Funktionærer m. fl. og for visse af Straffeanstalterne og Sindssygehospitalerne antagne Arbejdere m. fl., for hvilke der, for saa vidt de ikke bliver Tjenestemænd i Lovens Betydning, maa opretholdes særlige Regler.

For Kommissionen har det dog ikke blot været Opgaven at sammenfatte Pensionsbestemmelserne fra mange bestaaende Love i et enkelt Lovafsnit. Kommissionen